

[Arne Larsen.]

visse negative sider ved disse boliganvisningsregler. Men stort set er det jo sådan, at det er ejeren, som har hovedindflydelsen på boliganvisningen, og at masser af mennesker, mange familier, stadig væk vil befinde sig bagest i køen og ikke have en mulighed for at få deres ønske om en lejlighed eller en bedre lejlighed opfyldt.

Vi ønsker, at der skal gennemføres et andet system, at det ikke, som det er tilfældet nu, skal overlades til tilfældigheder, hvem der får en lejlighed. Som sagt, nogle står bagest i køen og har stået der i mange, mange år. Mange sociale tragedier er en følge af dette, og derfor er vi af den opfattelse, at der skal laves et boligformidlings-system, som er retfærdigt, og som tager sociale hensyn.

Jeg vil her meget gerne henvise til Sverige, som jo på så mange områder er et foregangsland, og som vi kan lære en hel del af. Også i Sverige har man haft bolig-mangel og bolignød, haft unormale forhold på dette område, og det har afstedkommet, at kommuner i storbyområder som Stockholm og Gøteborg har været helt på det rene med, at det var nødvendigt at foretage en bedre og mere retfærdig fordeling af den forhåndenværende boligmasse og af den nytillkommende boligmasse. Man blev faktisk stillet over for et krav fra den svenske regerings side: enten gennemfører I en frivillig ordning inden for jeres bysamfund — alle de kommuner, der ligger her omkring Stockholm og Gøteborg — eller regeringen vil fremsætte forslag herom. Det afstedkom altså en frivillig ordning kommunerne imellem i Stockholm- og Gøteborgområdet, og her er skabt serviceorganer for lejerne og de boligsøgende, som virkelig er fremragende. Al boliganvisning, al anmeldelse af ledige lejligheder skal ske til et centralboligformidlingskontor, al anvisning sker fra dette kontor, og folk bliver opskrevet i tur og orden og får anvist lejligheder, nye som ældre. Det giver de kommunale myndig-

heder gode muligheder for at foretage netop rokeringer, tage sociale hensyn og placere folk i de lejligheder, som er mest passende både ud fra sociale og økonomiske hensyn. Der er meget at lære i Sverige på disse områder.

Der var jo tilslutning fra socialdemokratiets side, som jeg takker for, men jeg forstod også på fru Else-Merete Ross, at det radikale venstre meget gerne så en positiv udgang af dette problem, at man fik det løst, men at man måske skulle forsøge med en frivillig ordning. Jeg tør ikke udtale mig om, hvorvidt der er udsigt til en sådan frivillig ordning, men jeg ville mene, at det selvfølgelig ville være naturligt, at kommunen og de sociale boligselskaber indleder et meget intimt samarbejde på dette område. Men at lave tre forskellige registre, ét for private grundejere, hvor folk skal skrives op i de private grundejeres centralregister, ét for de sociale boligselskaber og ét for kommunen, det vil være for omstændeligt. Vi mener det altså praktisk rigtigst at lave et centralt register.

Med disse bemærkninger skal jeg meget anbefale socialistisk folkepartis forslag til folketingsbeslutning. Af de faldne udtalelser forstår jeg, at man i alle tilfælde positivt vil behandle spørgsmålene i folketingets boligudvalg, og jeg håber, at det trods alt vil munde ud i positive beslutninger af folketinget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslaget til folketingsbeslutnings overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Kaj Andresen): Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.